

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องผลสัมฤทธิ์ของการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ซึ่งเปรียบเทียบการสอนระหว่างวิธีจัดคำเป็นกลุ่มคำยากง่ายกับวิธีจัดคำนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาคำว่า และเอกสารต่าง ๆ รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งลำดับหัวข้อไว้ดังนี้

- ก. การเขียนสะกดคำ
- ข. ปัญหาการเขียนสะกดคำและสาเหตุที่ทำให้เขียนสะกดคำผิด
- ค. เทคนิคการสอนเขียนสะกดคำ
- ง. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ก. การเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องหรือการสะกดตัว เป็นสาขาหนึ่งของการเขียน หรือจะกล่าวว่าเป็นการเขียนเขียนตามคำบอกก็ได้ การสะกดตัวเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตประจำวันและความเป็นอยู่ของบุคคลในยุคนปัจจุบัน เพราะการสะกดตัวให้ถูกต้องจะช่วยให้อ่านหนังสือออกและเขียนหนังสือให้ถูกต้อง ซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียนวิชาต่าง ๆ และเพื่อการศึกษาในระดับสูง ๆ ต่อไป (สุนันท์ จงชนสารสมบัติ 2525: 4) ซึ่งความเห็นดังกล่าวตรงกับที่ รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา (2516: 145) กล่าวไว้ว่า "การสอนสะกดตัวเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นของรู้จักการสะกดตัวที่ถูกต้องก่อนที่จะเขียนเป็นเรื่องเป็น

ราวได้" นอกจากนี้เป็นรากฐานของการเขียนแล้ว การสะกดตัวที่ถูกต้องและแม่นยำ ยังแสดงให้เห็นถึงความรอบคอบและความรู้ในคำหลักภาษา และทำให้สิ่งที่เขียนมีคุณค่ามากขึ้น (กิตติยาภิ บุญเชื้อ 2520: 98)

ดังนั้นการจะสอนให้เด็กมีความสามารถในด้านการเขียนสะกดคำ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความเอาใจใส่ความสนใจจากครูผู้สอนภาษาไทยและผู้ที่เกี่ยวข้องในการที่จะหาวิธีการต่าง ๆ มาช่วยขจัดปัญหาทางการเขียนสะกดคำ และส่งเสริมให้นักเรียนมีประสิทธิภาพทางการเขียนให้มากที่สุดเพื่อประโยชน์ดังกล่าว

ข. ปัญหาการเขียนสะกดคำและสาเหตุที่ทำให้เขียนสะกดคำผิด

การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเท่าที่ผ่านมาไม่ประสบผลดีเท่าที่ควร เพราะเด็กที่เรียนจบระดับประถมศึกษาแล้วยังอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ก็ และไม่สามารถนำความรู้จากการอ่านและเขียนไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับกาลเทศะ ซึ่งปัญหาเหล่านี้อาจมีสาเหตุมาจากปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรแบบเรียน ตำรา วิธีสอน อุปกรณ์การสอน การวัดผล ตัวเด็ก และสิ่งแวดล้อม ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาที่เกิดกับทุกระดับการศึกษาโดยเฉพาะระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นรากฐานของการศึกษาระดับอื่น (ดวงเดือน สุภักดิ์ 2522: 2)

จากรายงานการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เมื่อเทียบกับหลักสูตร (กรมสามัญศึกษา 2511: 31) ได้พบว่า การเขียนซึ่งมีการเขียนตามคำบอกและการเขียนตามแบบ ถึงแม้ว่าจะทำได้ก็ดีกว่าการอ่าน แต่ผลก็ยังต่ำ และจากการวิเคราะห์จุดอ่อนด้านทักษะเบื้องต้นทางการเขียนของนักเรียนประถมศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2519: 1 - 2) ได้พบว่า นักเรียนประถมศึกษาส่วนมากยังมีจุดอ่อนในการเขียนสะกดคำ จึงนับว่าข้อบกพร่องและสาเหตุที่ทำให้เด็กเขียนสะกดคำได้ไม่คืบหน้า เป็นส่วนที่น่าจะ

ศึกษา เพื่อหาวิธีแก้ไข

ปัญหาหนึ่งในการ เขียนสะกดคำนั้นคง เคือง สุกฤษดิ์. (2522: 2) ได้เสนอว่าครูส่วนใหญ่ฝึกการ เขียนสะกดคำโดยให้นักเรียน เขียนตามคำบอก เมื่อนักเรียนเขียนผิดก็ให้แก้คำผิดหลาย ๆ ครั้ง โดยที่นักเรียนไม่เข้าใจว่าผิดเพราะอะไร และคำนั้นมีความหมายอย่างไรทำให้นักเรียน เบื่อหน่ายและจำไม่ได้ เมื่อเรียนต่อไปในระดับสูงขึ้นไปก็ยิ่ง เขียนสะกดคำผิด

ดังนั้นครูจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สนุก น่าสนใจ เลือก คำมาสอนตามระดับความยากง่าย และควรสอนให้นักเรียน เข้าใจความหมายของคำ และเขียนสะกดคำให้ถูกต้องตั้งแต่ เริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

เพื่อให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอน เขียนสะกดคำได้ทราบปัญหาและ สาเหตุแห่งการ เขียนสะกดคำผิดของนักเรียนจะได้เป็นแนวทางในการหาวิธีแก้ไข ผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหาและสา เหตุของการ เขียนสะกดคำผิดซึ่งมีผู้ให้ความสนใจค้นคว้าและวิจัยไว้เป็นจำนวนมาก ดังต่อไปนี้คือ

การ เขียนสะกดคำในภาษาไทย มีสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียน เกิดความยุ่งยากหลายประการคือ

1. ธรรมชาติของภาษาซึ่งมีสัญลักษณ์คือ พยัญชนะ 44 ตัว แต่มีเพียง 21 เสียง จึงทำให้มีเสียงซึ่งใช้ตัวอักษรแทนได้หลายตัว หรือตัวอักษรตัวเดียวกันสามารถแทนได้หลายเสียง
2. ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับการถ่ายทอดเสียงลง เป็นตัวอักษร เพราะภาษาไทยมีวิธี เขียนได้หลายแบบสำหรับคำที่มีความหมายต่างกัน แต่เสียงเหมือนกัน เช่น คำ ข้ำ ฆ่า
3. ภาษาไทยได้ยืมคำจากภาษาต่างประเทศมาใช้มาก และยังมีเอาวิธีการเขียนแทนเสียง หรือถ่ายทอดรูปการ เขียนจากภาษาเดิมมาใช้ด้วย โดยมีแนวโน้มที่จะรักษาหรือถ่ายทอดรูปของการ เขียนแบบเดิมไว้ ซึ่งมักจะไม่

ไม่ตรงกับอักษรวิธี หรือวิธีเขียนของไทยตามปกติ จึงทำให้มีวิธีการเขียนซับซ้อน และมากแบบยิ่งขึ้น

4. ในพจนานุกรมมีคำจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีวิธีการเขียนต่างไปจากเสียงพูด ซึ่งมีผู้ใช้อยู่ในภาษาปัจจุบัน เช่น ประณีต อีหุยอญแจก ฯลฯ ทำให้การเขียนคำเหล่านี้ผิดไปจากพจนานุกรมได้ง่าย และนอกจากนี้ยังปรากฏคำซึ่งไม่มีที่ใช้ในภาษาปัจจุบันเลย หรือคำจำนวนมากที่มีใช้และเป็นที่ยอมรับกันในภาษาปัจจุบัน แต่ไม่ปรากฏอยู่ในพจนานุกรม จึงไม่อาจกำหนดได้แน่นอนว่ามีวิธีเขียนอย่างไร (พงษ์จันทร์ ปันสุวรรณ 2502: 27)

นพดล จันทร์เพ็ญและคณะ (2519: 547 - 548) มีความเห็นว่า สาเหตุที่เด็กเขียนสะกดคำผิดส่วนใหญ่มักมีสาเหตุมาจากผู้ใหญ่ทำตัวอย่างผิด ๆ ให้เด็กเห็นเช่น

1. ครูมีความรู้ไม่เพียงพอ เขียนหนังสือไม่ถูกต้อง
 2. สิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ใช้ภาษาผิด มีหนังสือพิมพ์ ตำรับตำรา ใบโฆษณา บ้ายประกาศ ชื่อห้างร้าน แม้กระทั่งตัวหนังสือในรถโดยสาร
 3. โทรทัศน์สะกดตัวหนังสือผิด เด็กคิดว่า เป็นสิ่งถูกต้องก็เลียนเอาอย่าง
 4. ผู้ปกครองและคนในบ้านของเด็ก เขียนหนังสือผิด
 5. โรงเรียนจัดครูภาษาไทยไม่เหมาะสม เอาคนที่ไม่สนใจไม่ถนัดวิชาภาษาไทยมาสอน
 6. ครูผู้สอนวิชาอื่น ๆ ในโรงเรียนไม่สนใจว่านักเรียนจะสะกดคำผิดหรือถูกไม่มีการแก้ไข ปลดปล่อยคำผิดปรากฏในสายตาเด็กเสมอ ๆ
- ส่วนสาเหตุอื่น ๆ สุรินทร์ โลภรัจ (2511: 58) ได้ศึกษาเรื่อง "การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำวันดี และการศึกษามูลเหตุแห่งการ

เขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา "พบว่า

1. การมีประสบการณ์ผิด
2. การไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำที่เขียน
3. การรู้หลักภาษาไม่แม่นยำ
4. การออกเสียงผิด
5. การใช้แนวเทียบผิด

นอกจากนี้ สามารถ ศักดิ์เจริญ (2514: 43) ได้ศึกษาเรื่อง "ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้" พบสาเหตุที่นักเรียนเขียนผิดว่าเป็นเพราะ

1. นักเรียน เคยเห็นแบบแผนหรือตัวอย่าง เช่นนั้น เสมอ
2. นักเรียน เขียน เทียบคำกับคำวางคำที่เคยรู้จักมาก่อน
3. นักเรียน เขียนตามความหมายของคำ
4. นักเรียน เขียนตามเสียงพูดหรือการออกเสียงซึ่ง เคยออกผิด
5. นักเรียน เขียนตามหลักภาษาหรือพจนานุกรมซึ่งมีหลักแต่คำนั้น ไม่ได้เขียนตามหลักนั้น ๆ

6. นักเรียน เขียนจากการ เดา

ซึ่งการค้นพบนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ สุนันทา โสรัจจ์ ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นและยังสอดคล้องกับที่ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2516: 13) กล่าวถึงสาเหตุของการ เขียนหนังสือผิดว่า เนื่องมาจาก

1. ไม่ทราบความหมายของคำ
2. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด
3. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น จำนวน เป็น จำนวนค์ เพราะ

เทียบกับคำว่า องค์

4. เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด เช่น คำว่าสัง เกต เขียน เป็น สัง เกตุ เพราะจำมาจากหนังสือพิมพ์

5. เขียนผิดเพราะ ไม่รู้หลักภาษา เช่น เขียนคำสมาส คำว่า ชุรกิจ เป็น ชุระกิจ

นอกจากนี้ ศรียา และ ประภัสสร นิยมธรรม (2520: 160 - 161) ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับสาเหตุที่เด็กสะกดคำผิด โดยคำหนึ่งที่ตัว เด็กเป็นประเด็นสำคัญ ว่ามีสาเหตุมาจาก

1. การสะกดผิด เพราะความเลินเล่อ เด็กนักเรียนหลายคนที่ ขาดความเอาใจใส่ในเรื่องการ เขียนสะกดการันต์ ทำให้เขียนหนังสือผิดมาก ทั้ง ๆ ที่อาจ เป็นคนมีทักษะด้านอื่น ๆ ทางภาษาก็ก็ตาม เด็กที่เขียนเลินเล่อมี 2 ประเภท คือ

1.1 เด็กที่เขียนเลินเล่อและอ่านไม่เก่ง เด็กที่อ่านหนังสือ ได้ไม่เก่งส่วนมากมักจะเขียนไม่เก่งด้วย ทั้งนี้เพราะความเลินเล่อไม่ระมัดระวัง ของตัวเอง เป็นสาเหตุให้ขาดความชำนาญในทักษะทั้งสองด้าน

1.2 เด็กที่เขียนเลินเล่อแต่อ่านเก่ง เด็กพวกนี้มักมีความคิด ที่ต้องการติดต่อกับผู้อื่นอยู่เสมอ และต้องการแสดงความคิดของตนอย่างรวดเร็วที่สุด จึงไม่ไคร่ระมัดระวัง เรื่องตัวสะกดการันต์ เป็นเหตุให้เขียนผิด

2. เด็กที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ เด็กพวกนี้มักเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะขาดการสัง เกต และขาดประสบการณ์

3. เด็กที่แยกเสียงได้ไม่ดี หมายถึงเด็กที่มีความสามารถในเรื่อง การจำแนกเสียงได้ต่ำ หรือมีความบกพร่อง มีปัญหาในด้านการฟัง ฉะนั้นเมื่อฟัง ผิดก็เขียนผิดไปด้วย

4. เด็กที่สายตาไม่ดี เนื่องจากการเขียนหนังสือไทยไม่ได้เป็นไปตามกฎการออกเสียงเท่านั้น จะต้องอาศัยความจำคำอ่านสายตามาประกอบ ถ้าเด็กคนใดสายตาไม่ดี ไม่เคยมีการสังเกตจจคำด้วยสายตาไว้ ก็จะเขียนผิดได้ง่าย

ในต่างประเทศก็ได้มีผู้ให้ความสนใจศึกษาในเรื่องนี้อย่างกว้างขวาง เช่น เฟอร์นาลด์ (Fernald 1943: 183) ได้ศึกษาพบว่า ความล้มเหลวในการสะกดคำของเด็กมีผลมาจากโรงเรียน โดย

1. โรงเรียนใช้วิธีการที่เป็นการสุกวิสัยกับเด็ก จนเด็กบางคนไม่อาจจะเรียนสะกดได้ และเมื่อเด็กสะกดคำผิดก็ให้เขียนคำที่สะกดผิดนั้นซ้ำ ๆ อยู่นาน

2. โรงเรียนบังคับให้เด็กเขียนคำในระยะเวลาจำกัด ก่อนที่เด็กจะชินกับการเขียน

3. โรงเรียนไม่สนใจที่จะใช้วิธีการเรียนที่เคยใช้ได้ผลมาแล้ว

4. โรงเรียนก่อให้เกิดอารมณ์ในทางลบ ซึ่งมีสาเหตุอยู่ 2 ประการคือ

4.1 เมื่อเด็กล้มเหลวในการเรียนสะกดคำก็ปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่แก้ไข

4.2 เมื่อเด็กล้มเหลวในการสะกดคำดังกล่าวดแล้ว ก็ได้รับการปฏิบัติในทางที่ไม่เหมาะสม เช่น ทำโทษเด็กด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนั้นการเขียนหนังสือของเด็กจึงอยู่ในภาวะที่เป็นไปในทางลบ

นอกจากนี้ ฮาโรลด์ ซี. เซน และคณะ (Harold G. Shane and Others 1961: 71 - 72) ก็ให้ความเห็นว่า สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด แบ่งเป็น 2 ประการคือ

1. ปัญหาทั่วไป ซึ่งเกี่ยวกับทัศนคติเรียนไม่พัฒนาความสามารถของตนเอง มีความสนใจน้อย ประกอบกับค่าที่นักเรียนพบปะมีมาก ทำให้เกิดความสับสนยิ่งขึ้น ยากที่จะจดจำ

2. ปัญหาเฉพาะบุคคล เกี่ยวกับความบกพร่องทางสายต ความสามารถในการออกเสียง ความสามารถทางสมอง และเด็กที่ใช้ภาษาสองภาษาในขณะเดียวกัน (Bilingual) จากปัญหาและสาเหตุในการเขียนสะกดคำผิดที่กล่าวมา ควรที่จะได้มีการทบทวน ศึกษาหาวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ซึ่งกิจกรรมการสอนของครูเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถแก้ไขข้อบกพร่องทางการเขียนสะกดคำได้เป็นอย่างดี

ค. เทคนิคการสอนเขียนสะกดคำ

เนื่องจากการเขียนสะกดคำมีความสำคัญต่อการใช้ภาษาในการคิดหรือสื่อความหมายและเป็นรากฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว แต่ปรากฏว่า มีปัญหาซึ่งเป็นสาเหตุให้เด็กเขียนสะกดคำผิดอยู่หลายด้าน วิธีหนึ่งที่จะแก้ปัญหาด้านนี้ก็คือ ความเอาใจใส่ความสนใจของครูผู้สอนที่จะค้นคว้าหาวิธีที่ได้ผลดีที่สุดมาสอน มาแก้ไข เพื่อให้เด็กเขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้องหรืออย่างน้อยก็อยู่ในระดับที่เรียกว่า "เขียนได้" ซึ่งมีลักษณะดังนี้คือ

1. เขียนคำต่าง ๆ ตามหนังสือที่หลักสูตรกำหนดให้เรียนได้
2. เขียนคำบางคำที่จำเป็นและควรเขียน เช่น ชื่อ - สกุล - บิณามารดา - ที่อยู่โรงเรียน - จังหวัด - คนสำคัญ ฯลฯ
3. สามารถเขียนใญ่ถูกแบบและสวยงาม เรียบร้อยพอสมควร
4. สามารถเขียนโคลงกลอน แคล้ว ชำนิชำนาญ ไม่ผิดพลาดหรือช้าเกินไป
5. แสดงการเขียนออกได้ตามกาสเทศะที่เหมาะสมเสมอ

(สุโท เจริญสุข 2506: 158)

ความสำเร็จในการสอนจะเกิดขึ้นได้ก็อยู่ที่ความสามารถของครูเพราะครูเป็นคนที่ผู้ที่ถูกในการดำเนินการสอน ครูควรสอนให้เด็กได้เรียนอย่างสนุกสนาน ควบคู่กับความสนใจ และได้ความรู้ไปพร้อม ๆ กัน โดยเฉพาะเด็กในระดับประถมศึกษาที่มีสองจิตว่ายังเป็นเด็กเด็กชอบสนุกสนาน เกือบไปไหนมา ก็นั้นการก่อนที่มีกิจกรรมมาก ๆ มีความเมั่นกันเองระหว่างเด็กและครู จึงช่วยเด็ก ๆ ได้มาก เพราะวิธีสอนภาษาไทยจะใช้วิธีสอนใดก็ได้โดยรอบคอบให้โดยผลตามที่เราต้องการ คือ เด็กสามารถอ่านออก เขียนได้ก็แล้วกัน แต่อย่างไรเสียครูจะต้องไม่ลืมว่า วิธีสอนที่ดีจะช่วยจูงใจเด็กให้เรียนได้ด้วยความรัก

วิธีสอนเขียนให้เขียนได้สนุกสนาน เด็กสนใจและได้ความรู้ทำได้โดย

1. แข่งขันการเขียน เช่น เขียนคำยากอาจแบ่งการแข่งขันเป็นหมู่หรือรายบุคคลก็ได้
2. ทดลองเขียนจากรูปภาพหรือจากของจริงที่ครูแสดงให้เห็น
3. เล่นสนุก เกม เขียนในอากาศ เขียนในกระเปาะทราย เขียนบนหลังมือ ทดสอบเขียน เขียนบนกระดานดำ ฯลฯ
4. เขียนด้วยดินสอสี ดินสอเทียน เขียนด้วยนิ้วมือ (ใช้แป้งเปียกผสมสี) เป็นต้น (สุโขทัย เจริญสุข 2506: 140 - 141) เมื่อเด็กเรียนสนุกได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เป็นที่พอใจ เด็กก็จะรักการเรียนภาษาไทย ชอบครูผู้สอน ขยันเรียน และประสบผลสำเร็จในการเรียน

การสอนภาษาไทยนั้น หลักที่ใช้ได้ผล คือ

1. ให้เด็กได้เห็น ได้ยินแบบอย่างของภาษาที่ตนจะถูกฟัง
2. ให้เด็กได้ปฏิบัติบ่อย ๆ มาก ๆ

ทั้งนี้เพราะภาษา เกิดจากการ เลียนแบบและการทำซ้ำ ถ้าเด็กได้อ่าน บ่อย ๆ เขียนบ่อย ๆ โดยได้รับความเอาใจใส่จากครูแล้ว เด็กคนนั้นจะต้องอ่านออก เขียนได้อย่างไม่มีปัญหา โดยเฉพาะถ้าครูสนใจในหลักการใหม่ ๆ ทางการศึกษา ค่ายแล้วการสอนก็จะสะดวกขึ้น การเรียนก็จะมีผลสัมฤทธิ์ขึ้นเป็นทวีคูณ และการเขียน สะกดคำซึ่ง เป็นส่วนหนึ่งของการ เขียนนั้น จะต้องอาศัย เทคนิคและวิธีสอน เช่น เกี่ยว กับการสอนทักษะทั่ว ๆ ไปคือ เน้นที่การฝึกฝน เพราะหัวใจของการสอนวิชาทักษะ อยู่ที่การฝึกฝน การฝึกอย่างถูกวิธี เท่านั้นจะทำให้เกิดความชำนาญ กล้วยคล่อง ว่องไว ทักษะในคำภาษาเป็นสิ่งจำเป็นจะต้องฝึกให้เด็ก เพื่อให้เด็กมีความ สามารถในการติดต่อสื่อความหมายกัน อัน เป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการสอนภาษา ลำดับขั้นของการฝึกทักษะมีดังต่อไปนี้

1. ทำให้เด็กเข้าใจวิธีการเสียก่อน เช่นวิธีออกเสียง ร, ล
 2. ฝึกบ่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ ไม่ทิ้งระยะไว้นานจนเด็กลืม
 3. แบบฝึกหัดหรือกิจกรรมการฝึกทักษะจำเป็นต้องทำซ้ำ ๆ กัน แต่ทั้งนี้ครูควรใช้กลวิธีพลิกแพลงให้มีแบบฝึกหัด หรือกิจกรรมในรูปต่าง ๆ กัน เพื่อ เด็กจะได้อ่านเมื่อหน้ายกการฝึกนั้น ๆ
 4. ติดตามผล เพื่อสังเกตความก้าวหน้าของเด็ก เป็นรายบุคคล
- (กมล กิษฎกผล 2509: 16)

ความเห็นดังกล่าวคล้ายคลึงกับความเห็นของสามารถ ศักดิ์เจริญ (2516: 90 - 91) ที่ขอเสนอแนะว่า ครูผู้สอนเขียนสะกดคำควรมีลำดับขั้น ตอนในการสอนดังต่อไปนี้

1. เห็นความสำคัญ โดยพยายามชี้ให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าการ เขียนคำไทยผิดเป็นเรื่องบกพร่องที่น่าอับอาย เป็นสิ่งที่พึงหลีกเลี่ยง เป็นที่สุด
2. หมั่นชี้แจง คือพยายามบอกคำที่เป็นตัวอย่างที่ผิดจากที่ต่าง ๆ แล้วชี้แจงให้นักเรียนรู้ เข้าใจ สอนให้เขียนให้ถูกทุกครั้ง

3. แสดงแบบอย่าง คือต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องเสมอทั้งการพูดและการเขียน
4. ช่างฝึกฝน หมายถึง พยายามหากิจกรรมที่จะนำมาฝึกฝนให้นักเรียนเกิดความสุข สนใจ ถือหลัก "ฝึกคำเพียงน้อย ๆ แต่บ่อย ๆ จะแม่นยำ"
5. กั้นความหมาย คือ ต้องสอนความหมายของคำควบกันไปด้วย ให้นักเรียนสังเกตความหมายของคำจากบริบท
6. ใช้อุปกรณ์ เช่น บ้ายประกาศ แผนภูมิ บัตรคำ ให้เห็นคำยาก ๆ บ่อย ๆ จะจำได้
7. สอนแบบฝึกหัด จะต้องทำให้สม่ำเสมอ การแก้คำผิดเป็นเรื่องหนึ่งที่สำคัญ ครูต้องไม่ละเลย การแก้คำผิดควรทำในลักษณะไม่เหมือนกับการเขียนสะกดธรรมดา เช่น แกลงในบัตรคำ หรือเป็นตัวอักษรประดิษฐ์ สามารถคิดไว้ให้ดูได้ง่าย เห็นได้เสมอ ๆ ในห้องเรียน
8. พัฒนาผล จะต้องวัดผลการเขียนสะกดคำของเด็กทั้งกลุ่มและบุคคลและต้องหาวิธีช่วยผู้ให้เด็กได้พยายามพัฒนาการเขียนสะกดคำ
9. ทุกคนร่วมมือ หมายถึงว่า ครูที่สอนวิชาอื่นควรให้ความร่วมมือในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำ ไม่ยกหน้าที่แก้ไขข้อบกพร่องให้แก่ครูภาษาไทยเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น

นอกจากเทคนิคที่กล่าวมาแล้ว รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา (2506: 123) ก็ได้เสนอแนะวิธีสอนสะกดการันต์ไว้ดังนี้

1. ครูควรชี้แจงถึงความมุ่งหมายของการเรียนการเขียนตามคำบอกเสียก่อนว่ามีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนรู้จักเขียน ตัวสะกดการันต์ได้ถูกต้อง เขียนลายมือสะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อยและเพื่อทบทวนความรู้ในเรื่องการสะกดการันต์

2. การสอนเขียนนั้นควรเขียนเป็นคำ ๆ บ้าง เป็นข้อความบ้าง เช่น คำต่าง ๆ ที่เด็กสะกดฝึกอยู่เสมอก็นำมาให้เด็กสะกดให้ถูกต้อง ให้สังเกต รูปศัพท์ และหลักเกณฑ์ในการเขียนพร้อมกันไปด้วย ส่วนข้อความต่าง ๆ ก็คัดคองมาจากหนังสือที่เด็กเรียนในชั้นหรือ เป็นบทความที่น่าสนใจจากหนังสือพิมพ์ ปรากฏา ฯลฯ

3. คำที่นักเรียนเขียนฝึกควรรีให้แก้ และต้องชี้แจงให้ทราบด้วยว่า ฝึกอย่างไร

4. การเขียนตามคำบอกควรทำบ่อย ๆ เพื่อทดสอบการเขียนตัวสะกดการันต์ของ เด็กให้ถูกต้อง และจับบันทึกความรู้เกี่ยวกับตัวสะกดของ เด็ก เป็นรายบุคคลด้วย เด็กบางคนเดิน เลอสะกดตัวฝึกมาก ครูจะไ้ช่วยเหลือ

5. ควรส่งเสริมเด็กให้รู้จักใช้พจนานุกรม เพราะเป็นหลักฐานที่เชื่อถือได้มากที่สุด ครูควรแนะวิธีใช้พจนานุกรมให้นักเรียนสามารถค้นหาสิ่งที่ต้องการรู้ได้อย่างรวดเร็ว จะช่วยในการ เรียนวิชา เขียนตามคำบอกของ เด็กได้

6. การเขียนตามคำบอก ไม่จำเป็นต้องเขียนโดยครูบอก แล้ว เด็กเขียนลงสมุดเสมอไป ครูอาจหาวิธีเร้าความสนใจของเด็กโดยให้เด็กสะกดตัวลงบนกระดานคำ โดยครูมอบหมายให้เด็กไปหาคำต่าง ๆ มาจากบ้าน แล้ว มาแข่งขันเขียนบนกระดานคำ จะช่วยให้เด็กรู้สึกสนุก ไม่เบื่อการ เขียนตามคำบอกที่ทำซ้ำกันทุกครา

ข้อเสนอแนะในการสะกดคำที่น่าสนใจอีกวิธีหนึ่งก็คือ ข้อเสนอแนะของ ประภาสรี สีสหำไพ (2523: 390) ซึ่งให้ข้อเสนอไว้ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มให้คนหาคำในเรื่องที่เรียน นำมาแลกเปลี่ยนกันบอก และ เผลยพร้อมทั้ง เก็บคะแนนไว้

2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด เรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ เช่น เรียงลำดับตามพยัญชนะ เรียงตามความหมาย ฯลฯ

3. ครูบอกให้เขียนแล้วให้ตรวจโดยใช้บัตรคำและพจนานุกรมประกอบการสอน
4. แข่งขันการสะกดคำยากบนกระดานดำ
5. ใช้เอกสารประกอบให้เลือกคำที่สะกดถูก
6. นำเหตุการณ์ เขียนตัวสะกดมาแต่ง เป็นคำประพันธ์ เพื่อให้อ่านได้ง่ายขึ้น
7. ฝึกการ เขียน เรียงความแล้วให้ใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกด การันต์ของตนเองหรือของเพื่อน
8. หาประโยคหรือข้อความสั้นมาให้เติมศัพท์
9. เขียนรายงานคำที่มีกสะกดผิด
10. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต คำสมาส สันธิ คำควบกล้ำ ฯลฯ มาแต่งประโยครวมรวมไว้
11. กำหนดคำศัพท์ให้นำมาเขียน เป็นรูปประโยคหรือเรื่อง
12. ควรตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกการเขียนทุกครั้ง ไม่ปล่อยให้ให้นักเรียนสะกดผิดไว้อย่างไม่แก้ไข

นอกจากเทคนิควิธีสอนข้างกล่าวแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ากิจกรรมในการสอนเขียนสะกดคำที่คิดว่าน่าสนใจมา เป็นข้อ เสนอแนะต่อครูผู้สอนภาษาไทย ซึ่งกิจกรรมประกอบการสอน เขียนสะกดคำนั้นครูควรส่งเสริมให้นักเรียนสนใจในการเรียน ไม่เกิดความเบื่อหน่าย เช่น

1. ให้หาคำที่มีเสียงเหมือนกัน เช่น กิน กิน หิน สีน ฯลฯ
2. ให้หาพยัญชนะมาเติมให้ครบ ให้ได้คำที่มีความหมาย เช่น ำง (บาง ทาง นาง กาง ฯลฯ)
3. เกมคำในช่องว่างให้ได้ใจความตามต้องการ เช่น

ฉัน _____ หนังสือ (เขียน อ่าน ชื่อ หยิบ ฯลฯ)

- สูง - คำ
4. หากคำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น กลางวัน - กลางคืน
5. หากคำที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น หมา - สุนัข หมู - สุนัข
6. หากคำที่ออกเสียงเหมือนกัน เช่น กาล การ การณ์ กาญจน์
7. หากคำที่มีความหมายเฉพาะสิ่ง เช่น ผลไม้สองชนิด (มะม่วง เจาะ)
8. หากคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะที่กำหนดให้ เช่น กำหนดให้ตัว ม ไ้แก่ มา มี มีค เป็นต้น
9. ให้ดูรูปภาพแล้วเขียนคำอธิบายภาพนั้น (กรมสามัญศึกษา 2516: 50)

นอกจากกิจกรรมดังกล่าว ครูควรหาแบบฝึกหัดในการฝึกสะกดคำที่ สนุกสนาน น่าสนใจมาฝึกฝน เพื่อสร้างความสนใจให้เด็กสนุกสนานอยากทำแบบฝึกหัด ซึ่งสมศรี เพชรยิ้ม (2520: 45 - 99) ได้สร้างแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการสะกด คำในมาตราแมกคสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไว้อย่างน่าสนใจและสามารถดัดแปลง ใ้เป็นแนวทางสำหรับชั้นอื่น ๆ และมาตราตัวสะกดอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

แบบฝึกหัดการสะกดคำที่รวบรวมมา เพื่อเสนอแนะ ไ้แก่

1. ใ้ให้นักเรียนฝึกเติมพยัญชนะ สระและตัวสะกดตามที่กำหนดให้ แล้วฝึกอ่าน แบบฝึกหัดสำหรับ เด็กชั้น ประถม นั้น ควรมีรูปภาพประกอบด้วย เช่น

ก. เติมพยัญชนะต้นให้ เป็นคำที่มีความหมาย เช่น

= เคา ค

ข. เติมรูปภาพ ค่อยไปนี้ด้วยคำที่ใช้สระ และหัดอ่าน

เช่น

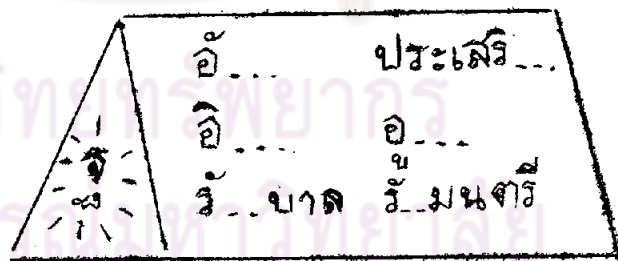

ค. ให้อ่านภาพและตัวอักษรผสมกัน แล้วให้นักเรียนเขียน

ใหม่ให้ถูกต้อง เช่น

ง. เติมตัวสะกด

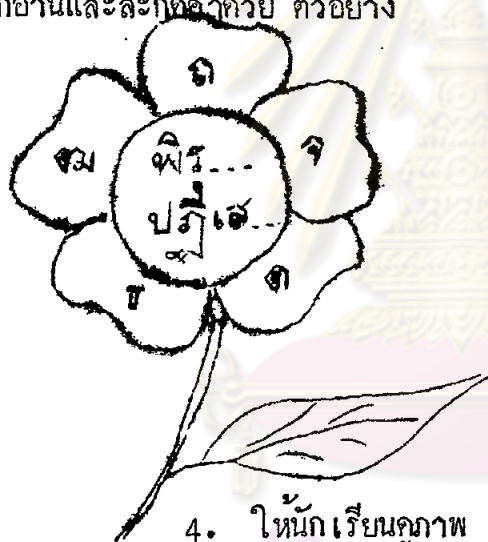

2. ให้นักเรียนฝึกแยกคำออกเป็นพยัญชนะต้น สระ และตัว

สะกด เช่น

คำ	พยัญชนะ	สระ	ตัวสะกด
พุทธ	พ	,	ธ
ทราบ			
คริสต์			

3. ให้นักเรียนเลือกระบายสีตัวสะกดที่สามารถนำไปเติมในช่องว่างของคำให้ได้ความหมาย แล้วเขียนคำใส่กรอบสี่เหลี่ยมทางขวามือพร้อมกับฝึกอ่านและสะกดคำด้วย ตัวอย่าง

เขียนได้ว่า

พิรุณ

ปฏิเสธ

4. ให้นักเรียนดูภาพ แล้วลองนำพยัญชนะต้นของคำที่แทนภาพแต่ละภาพมาเรียงกัน เขียนเป็นคำลงในช่องว่าง แล้วฝึกอ่าน และสะกดคำ เช่น

5. ทำตารางคำให้นักเรียนเขียนคำที่อ่านได้ ทั้งแนวนอนและแนวตั้ง เมื่อเขียนแล้วให้อ่านและสะกดคำด้วย เช่น

1

1	ไ	ก	ช	ษ	ท	ร
	ป	/	/	/	/	/
2	ร	ำ	ช	ก	ำ	ร
3	ค	ล	อ	ก	/	/

แนวนอน

1.

2.

3.

แนวตั้ง

1.

6. ฝึกให้เด็กสร้างคำ โดยเรียง สระ พยัญชนะ ตัวสะกดที่กำหนดให้ลงในกรอบสี่เหลี่ยมที่กำหนดให้ ให้เป็นคำที่มีความหมายแล้วอ่านและสะกดคำ

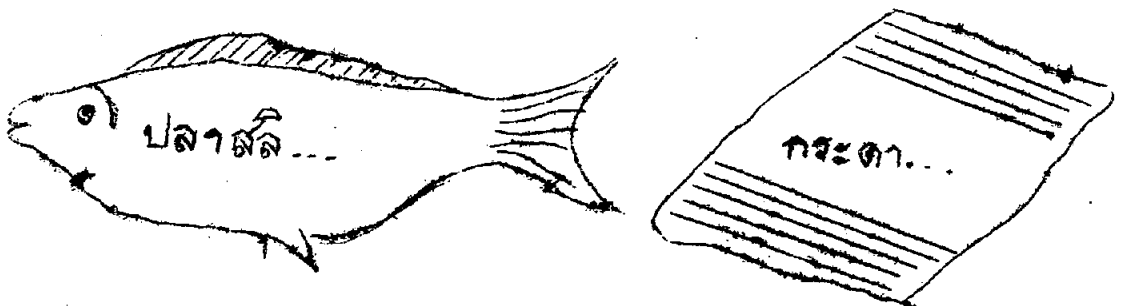
ตัวอย่าง

ศ	-	ก	
			เกศ

7. แบบฝึกหัดการทายรูปภาพ

ตัวอย่าง ภาพต่อไปนี้ เป็นภาพอะไร เอ๋ย นักเรียนจะทราบได้โดยเติมตัวสะกดมาตราแม่กลางในช่องว่างในภาพ เช่น

8. แบบฝึกหัดทายปัญหาจากความหมายและคำอ่านที่กำหนด
ให้แล้วให้นักเรียนเขียนคำที่สะกดถูกต้อง

ความหมาย	คำอ่าน	คำเขียน
สิ่งที่เกิดขึ้นให้เห็น	ปรา - กค	ปรากฏ
ยศ คุณงามความดี	เกียก - ที - ยค

9. ให้เขียนคำที่ออกเสียงอ่านในคำต่าง ๆ เช่น

ปฏิทิน อ่านว่า ปะ - ตี - เทิน

10. ให้นักเรียนขีดเส้นโยงคำกับภาพที่มีความหมายตรงกัน

ข้าวโพด

สับปะรด

11. ให้นักเรียนโยงคำที่ไม่สมบูรณ์มาก่อนแล้วได้ความสมบูรณ์

เช่น

รัฐ	ยาท
พิ	บาล
มาร	ชี

12. ให้นักเรียนโยงรูปภาพกับคำที่มีความหมายตรงกัน เช่น
ดูซิว่าใบไม้ใดคู่กับผักชนิดใด

13. บอกชื่อภาพ นำภาพพืชผักสวนครัว ผลไม้ หรือสัตว์ที่
นักเรียนรู้จักให้นักเรียนใส่ชื่อให้ความหมายตรงกับภาพ เช่น

ข้าว

ส้มปะ...

มัง

14. ผิดทายปัญหา ฉันคือใคร

ตัวอย่าง เป็นสิ่งของ ทำด้วยดิน บัน เป็นแท่งสี่เหลี่ยม แล้วนำไป
เผา เราใช้ก่อเป็นกำแพงบ้าน ลักษณะพิเศษของฉันคือ

มีตัวสะกดอยู่ในมาตราแม่กค

คำตอบคือ

อิฐ

ฉันเป็นใคร เอย?

เป็นที่ชุมนุมชน ผู้คนชอบไปจับจ่ายของกินของใช้ทุก เช้าทุก เย็น

.....

เทคนิควิธีสอนแบบฝึกหัดและกิจกรรมที่เสนอแนะไว้จะช่วยให้การ เรียน สะกดคำของ เด็กสนุกสนานมากขึ้น ถ้าได้นำมาใช้ในห้อง เรียน เป็นการฝึกทักษะการ เรียนภาษาไทยของเด็ก สามารถฝึกทั้งทักษะการอ่าน การรู้ความหมายของคำ และมีผลทำให้เด็กสะกดคำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น นำที่ครูผู้สอนจะได้นำไป ปฏิบัติ คัดแปลง และปรับปรุงให้เข้ากับการ เรียนการสอนในระดับชั้นของคุณ เพื่อ แก้ปัญหาการ เขียนสะกดคำผิดและเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการ เขียนของเด็กให้มากที่สุด

ง. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความยากง่ายในการ เขียนสะกดคำ

ในประเทศ

ในปีการศึกษา 2519 แก้วตา ไทรงาม (2520: 43 - 46) ได้ ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการ เขียนสะกดคำภาษาไทยพื้นฐานของนักเรียนระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งจำนวน 96 คน จากโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษา และองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตอำเภอเมือง จังหวัดระนอง โดยใช้คำพื้นฐาน

ที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จำนวน 450 เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. คำที่ง่ายมากมี 7 คำ เป็นคำที่มีลักษณะพยางค์เดียว ไม่มีตัวสะกด และวรรณยุกต์
2. คำที่ง่ายมี 26 คำ เป็นคำพยางค์เดียว มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ไม่มีอักษรควบกล้ำ
3. คำที่ยากง่าย ปานกลาง มี 72 คำ เป็นคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ไม่มีตัวควบกล้ำ
4. คำที่ยากมี 197 คำ เป็นคำที่มีพยางค์เดียวและหลายพยางค์ มีวรรณยุกต์กำกับ เป็นคำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด
5. คำที่ยากมากมี 148 คำ เป็นคำที่มีหลายพยางค์ มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดมี "อ" "ห" นำเป็นคำพ้องเสียง คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม และเด็กไม่ค่อยมีประสบการณ์

ต่อมาในปีการศึกษา 2521 ทรงเดือน สุกีเกียรติ์ (2522: 108 - 112) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนตัวสะกดคำในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งอีก โดยศึกษากับนักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและสังกัดกองการศึกษาเอกชนในเขตอำเภอเมือง พระนครศรีอยุธยา จำนวน 134 คน โดยใช้คำพื้นฐานที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ จำนวน 470 คำ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และพบว่า

1. คำที่ง่ายมากมี 61 คำ เป็นคำที่มีลักษณะเป็นคำพยางค์เดียว ไม่เป็นคำควบกล้ำ
2. คำที่ง่ายมี 98 คำ เป็นคำตามที่มีลักษณะเป็นคำพยางค์เดียว สองพยางค์ มีวรรณยุกต์กำกับ เป็นคำพ้องเสียง

3. คำที่ยากง่ายปานกลาง มี 145 คำ เป็นคำที่มีลักษณะเป็นคำพยางค์เดี่ยว สองพยางค์ และสามพยางค์ คำพ้องเสียง คำที่ลดรูป และเปลี่ยนแปลงรูป เมื่อมีตัวสะกดและคำที่มีความหมายเป็นนามธรรม

4. คำที่ยากมี 132 คำ เป็นคำที่มีวรรณยุกต์เท่ากับ คำพ้องเสียง คำนามธรรม คำที่มีตัว "อ" "ห" และอักษรนำคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่นักเรียนไม่ค่อยมีประสบการณ์

5. คำที่ยากมากมี 34 คำ เป็นคำที่มีหลายพยางค์ คำที่ลดรูป และเปลี่ยนแปลงรูป เมื่อมีตัวสะกด คำที่มีความหมายเป็นนามธรรมและคำควบกล้ำ

และในปีการศึกษา 2524 สุนันท์ จงชนสารสมบัติ (2525: 76 - 77) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สองในโรงเรียนประถมศึกษาสังักตกรุง เพชรมหานคร ที่อยู่ในเขตพระนคร จำนวน 300 คน พบว่า

1. คำที่สะกดยากในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง เรียงตามลำดับจากคำประเภทที่ยากมากลงมา ดังนี้

- 1.1 คำที่เขียนด้วยตัวอักษรที่ซับซ้อน
- 1.2 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกด
- 1.3 คำที่มีอักษรนำ
- 1.4 คำที่มีอักษรควบกล้ำ
- 1.5 คำที่มีพยางค์มาก
- 1.6 คำที่มีวรรณยุกต์เท่ากับ
- 1.7 คำที่มีพยางค์น้อย
- 1.8 คำที่มีตัวสะกดตรงมาตราตัวสะกด

2. ลักษณะของคำที่นักเรียนเขียนผิด มี 8 ลักษณะ เรียงตามลำดับ

ดังนี้

2.1	สะกดไม้ไต่เลย	ร้อยละ	32.14
2.2	ไขพยัญชนะผิด	ร้อยละ	26.13
2.3	ไขสระผิด	ร้อยละ	15.44
2.4	ผิดมาตราตัวสะกด	ร้อยละ	13.34
2.5	ผิดวรรณยุกต์	ร้อยละ	6.00
2.6	ผิดกาวันต์	ร้อยละ	5.37
2.7	วางสระผิดที่	ร้อยละ	1.28
2.8	วางวรรณยุกต์ผิดที่	ร้อยละ	0.31

3. นักเรียนที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจสูงมีคะแนนการสะกดคำสูง
 กว่านักเรียนที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง มีคะแนนสะกดคำแตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ นักเรียนหญิงมีคะแนนการสะกดคำสูงกว่า
 นักเรียนชาย

ต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1954 เลย์คอก (Laycock 1954: 485 - 491) ได้ศึกษาความสามารถในการสะกดคำและระดับความยากง่ายของนักศึกษามือที่หนึ่งในมหาวิทยาลัยจำนวน 100 คน โดยใช้คำ 35 คำ ซึ่งเหมาะสำหรับการทดสอบแบบสะกดคำในระดับมหาวิทยาลัยจากรายการคำ "เซเวน เอสส์" ของ ฮัทเคิลสัน กับคำอีก 15 คำ จากหนังสือของ กิลเบิร์ต รวมเป็น 50 คำ ผลการทดสอบปรากฏว่า

1. นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งของวิทยาลัยมีความสามารถในการสะกดคำแตกต่างกัน ความแตกต่างในเรื่อง การสะกดคำของกลุ่มที่ใช้ในการทดสอบนั้นคล้ายคลึงกับประชากรโดยทั่วไป แม้จะมีค่ามัธยิมเลขคณิตสูงกว่าก็ตาม

2. ความซับซ้อนของคำศัพท์ไม่มีสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ

3. เนื่องจากไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสะกดคำกับคำศัพท์ แม้จะมีการปรับปรุงการสะกดก็ไม่แน่ว่าจะทำให้การรู้คำศัพท์ดีขึ้น

ในปี ค.ศ. 1955 บลูมเมอร์ (Bloomer 1956: 531-535) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำ โดยสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำจากคำต่าง ๆ ในหนังสืออ่าน 3 เล่ม พบว่า คำที่มีหลายพยางค์ยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์ คำที่มีสระผสมและคำที่มีตัวควบกล้ำ เขียนสะกดคำได้ยาก คำที่มีความยาวมากเขียนได้ยากกว่าคำสั้น

ต่อมาในปี ค.ศ. 1971 คาร์เนอร์ (Carner 1972: 5466A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของผลการสอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อนกับการสะกดการันต์แบบเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสะกดคำและการเขียนของนักเรียน หนึ่ง และระดับสองจำนวน 172 คน จากโรงเรียนประถมศึกษาสอง โรงเรียน กลุ่มทดลองสอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อนมี 81 คน เป็นนักเรียนระดับหนึ่ง 44 คน ระดับสอง 37 คน กลุ่มควบคุมสอนการสะกดการันต์แบบเดิม มีนักเรียน 91 คน เป็นนักเรียนระดับหนึ่ง 43 คน ระดับสอง 48 คน ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการสะกดคำสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งระดับหนึ่งและระดับสอง เกี่ยวกับโครงสร้างภาษาของตัวอย่างการเขียน นักเรียนกลุ่มทดลองระดับหนึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างในระดับสอง ทศนคติที่มีต่อการอ่าน จะมีทศนคติทางบวกมากขึ้น เมื่อใช้การสอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อน เป็นสื่อกลางในการสอน

และในปี ค.ศ. 1975 เดลเลย์ (Dailey 1976: 5677A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสะกดคำของนักเรียนที่สอนแบบการสะกดการันต์แบบเดิมกับนักเรียนที่สอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อนของนักเรียนระดับสาม ถึงระดับ หก ในโรงเรียนชุมชน ครอฟอร์ดวิลล์ (Crawfordsville

Community Schools) การสอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อนจะเริ่มใน ระดับอนุบาลถึงระดับสอง แล้วทดสอบโดยให้เขียนเรียงความตลอดระยะเวลาสี่ปีคือ ระดับ 3, 4, 5 และระดับ 6 การทดสอบนั้นทำโดยให้นักเรียนคุณภาพนครเจียง แล้วให้เขียนเรียงความบรรยายถึงความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อภาพยนตร์หรือสิ่งที่ นักเรียนเห็นในภาพยนตร์จะทำการทดสอบระหว่างเดือนพฤษภาคมของปี ค.ศ. 1971 ถึง ค.ศ. 1974 นักเรียนที่สอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อนมีจำนวน 61 คน และนักเรียนที่สอนแบบสะกดการันต์แบบเดิม มีจำนวน 100 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนทั้งหมดที่เรียนแต่ละวิธีได้คะแนนการสะกดคำไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่การสอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อน ได้ผลอย่างมีนัยสำคัญจากระดับสามถึงระดับ หก และการสอนแบบการสะกดการันต์แบบเดิม ได้ผลอย่างมีนัยสำคัญจากระดับสี่ถึง ระดับหก

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด พอจะสรุปได้ว่า คำที่ยากสำหรับ นักเรียนนั้นมักเป็นคำที่นักเรียนไม่คุ้นเคย คำที่ประกอบด้วยตัวอักษรที่ใช้น้อย คำหลาย พยางค์ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด และคำควบกล้ำ ฉะนั้น เมื่อสอนกับ เด็กระดับชั้นประถมปีที่หนึ่ง และประถมปีที่สอง ซึ่งเป็นระยะที่เด็กเพิ่งเริ่มมีความ สามารถในการสะกดคำย่อมจะจำได้ เฉพาะคำที่สะกดง่าย ๆ มีตัวสะกดตรงตามมาตรา ตัวสะกด ครูจึงควรเริ่มสอนโดยการเรียงลำดับคำจากง่ายไปก่อน เพื่อว่าเด็กจะได้ ไม่ล้าสน จำได้แม่นยำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำโดยทั่วไป

ในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2505 กระทรวงศึกษาธิการ (2505: 1 - 4) ได้ ทดสอบความรู้ภาษาไทยของ เด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 190 คน เป็นชาย 100 คน หญิง 90 คน อายุเฉลี่ยของเด็กชายเท่ากับ 11.9 ปี

อายุเฉลี่ยของเด็กหญิงเท่ากับ 11.4 ปี รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบ 5 แบบ คือ การสะกดคำจากการฟัง การเลือกคำที่สะกดผิด การเลือกคำที่มีความหมายเหมือนกัน การเลือกคำที่มีความหมายตรงกันข้าม และให้เติมคำลงในช่องว่าง ผลการศึกษารูปได้ว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย และกลุ่มเด็กชายมีลักษณะแตกต่างกันในกลุ่มมากกว่าเด็กหญิง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อินทร์ ศรีคุณ (2507: 85) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำ การฟัง การอ่าน และการแต่งความของเด็กที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทั้ง 4 ด้าน เพื่อหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กหญิงเขียนสะกดคำและแต่งความได้ดีกว่าชาย ส่วนความสามารถในการฟังและอ่านเด็กชายกับเด็กหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน

ในปีพ.ศ. 2507 สมประสงค์ สถาปิตานนท์ (2507: 44 - 53) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนโรงเรียนในภาคศึกษา 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง และชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งที่ตกซ้ำชั้นจำนวน 1,642 คน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำมีค่าทั้งสิ้น 60 คำ ทดสอบโดยบอกให้เด็กเขียนสะกดคำทีละคำแล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ F - test สรุปได้ว่าเด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย

ในปีพ.ศ. 2511 สุนันทา โสรัจจ์ (2511: 87 - 88) ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาศักยภาพทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ของเด็กของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร" โดยออกแบบสอบถาม 2 ชุด ผลปรากฏว่า ชุดแรกได้ค่ามัธยิมเลขคณิต 33.73 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 9.40 ชุดที่สองค่ามัธยิมเลขคณิต 47.70 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.13 ซึ่งแสดงว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เฉพาะใน

จังหวัดพระนครศรีอยุธยาในการเขียนคำอยู่ในเกณฑ์ค่า และการกระจายของคะแนนก็ไม่แตกต่างกันมากนัก แสดงว่าไม่ว่าเด็กเรียนเก่งหรือเรียนอ่อนก็มีโอกาสที่จะเขียนสะกดคำผิดได้เกือบเท่า ๆ กัน และพบว่า สาเหตุแห่งการเขียนสะกดคำผิดได้แก่ การมีประสบการณ์ผิด 33.53 % การไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำที่เขียน 24.36 % การรู้หลักภาษาไม่แม่นยำ 82.32 % การออกเสียงผิด 7.75 % การไขแนวเทียบผิด 6.05 % การเผลอ 5.45 % และอื่น ๆ 1.19% ไม่ทราบเหตุผล

ในปี พ.ศ. 2517 ไพจิตร วัฒนากุล (2517: 95) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปะกับแผนกวิทยาศาสตร์ ในภาคการศึกษาที่เจ็ด โดยจำแนกตามเพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา เมื่อคอบจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลปรากฏว่า

1. ในระหว่าง เพศและแผนก เดียวกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงจะมีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาค่ากว่า
2. นักเรียนแผนกศิลปะ ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอยู่ในระหว่าง 50 - 80 มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ดีกว่านักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์ที่มีเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา เหมือนกัน
3. นักเรียนแผนกศิลปะมีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ได้ดีกว่า นักเรียนชายทั้งสองแผนก และนักเรียนหญิงแผนกวิทยาศาสตร์ก็มีความสามารถดีกว่านักเรียนชายในแผนก เดียวกัน
4. นักเรียนหญิงแผนกวิทยาศาสตร์มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ดีกว่านักเรียนชายในแผนกศิลปะ
5. เมื่อเปรียบเทียบระหว่าง เพศ เดียวกันทั้งสองแผนกนักเรียนแผนกศิลปะกับแผนกวิทยาศาสตร์จะมีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ไม่แตกต่างกัน

6. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนแผนกศิลปะทั้งหมดกับแผนกวิทยาศาสตร์ทั้งหมดแล้ว ปรากฏว่า นักเรียนแผนกศิลปะมีแนวโน้มที่จะเขียนสะกดการันต์ได้ดีกว่านักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์

ในปีพ.ศ. 2522 งามจิตต์ อาไพ (2522: 40) ใ้หน้าการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครและในเขตการศึกษาหนึ่ง" โดยสร้างแบบทดสอบการเขียนตัวสะกดการันต์ 1 ชุด นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และนักเรียนในกรุงเทพมหานครมีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนในเขตการศึกษาหนึ่ง อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01

และในปี พ.ศ. 2524 มณฑนา วัฒนอนม (2524: 73 - 74) ได้ศึกษา เปรียบเทียบวิธีการสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ ผลการวิจัยพบว่า

1. การสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ ทำให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้นที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

2. การสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ ให้ผลดีกว่า วิธีฝึกการสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มได้แสดงความเห็นว่า ชอบการเรียนซ่อมเสริมเพราะบรรยากาศการเรียนสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย ได้ทำกิจกรรมเล่นเกมแปลก ๆ และทำให้ตนเองมีความสามารถในการเขียนสะกดคำมากขึ้น

ต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1949 เกรย์ (Gray 1949: 403) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการอ่านกับการเขียนสะกดคำ พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่านแสดงให้เห็นชัดว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด คนที่มีความสามารถทางการอ่านสูง จะมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงด้วย และคนที่มีความสามารถทางการอ่านไม่ดีก็จะมีมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำไม่ดีด้วย

ปีค.ศ. 1959 อารอน (Aaron 1959: 138-142) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็ก เกรด 4 กับ เกรด 8 โดยสร้างแบบทดสอบขึ้นเองใช้ทำทั้งหมด 60 คำ และทำการทดสอบทดลองกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กเกรด 4 จำนวน 57 คน เกรด 8 จำนวน 54 คน จากนั้นได้นำแบบทดสอบมาหาความเชื่อมั่นได้ดังนี้ คือ แบบทดสอบสำหรับเกรด 4 มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .97 และแบบทดสอบสำหรับ เกรด 8 มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .96 นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง เกรด 4 จำนวน 193 คน และ เกรด 8 จำนวน 174 คน เพื่อดูความสามารถในการสะกดคำ ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. เด็กที่สามารถออกเสียง เป็นพยางค์หรือมีทักษะในการออกเสียงดี จะเป็นเด็กที่เขียนสะกดคำได้ดีด้วย
2. สถิติปัญญาของเด็กสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กได้กล่าวคือ เด็กที่มีสติปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูง และเด็กที่มีสติปัญญาต่ำ ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำต่ำ

ต่อมาในปีค.ศ. 1970 สแลตเทอรี (Slattery 1970: 38014) ได้ทดลองสอนการสะกดคำให้นักเรียนในเกรด 9 จำนวน 320 คน การสอนเริ่ม

ควมการให้นักเรียนฝึกฝนสะกดคำให้ถูกต้อง โดยใช้คำต่าง ๆ กัน ผลปรากฏว่าวิธีสอนนี้ช่วยให้นักเรียนสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น แต่ก็ยังคงมีการสะกดผิดบ้าง เนื่องจากการใช้สถานการณ์แตกต่างกันออกไป อย่างไรก็ตามถ้าต้องการให้นักเรียนสามารถสะกดคำอย่างถูกต้อง จำเป็นต้องให้นักเรียนได้ฝึกฝนการสะกดคำต่าง ๆ ใหม่มาก ๆ

ในปี ค.ศ. 1972 จอห์นสัน (Johnson 1972: 79A-80A) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สามถึงชั้นประถมปีที่ห้า ในรัฐไวโอมิ่ง โคโลราโด และยูทาห์ โดยให้เด็กเขียนคำที่เด็กใช้อยู่เสมอ เมื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเขียนสะกดคำของเด็กแล้ว พบว่าเด็กมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่สะกดต่างกัน จอห์นสันเสนอแนะว่า ครูควรใช้เวลาช่วยเหลือให้นักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนตัวสะกดคำและควรสอนเด็ก เป็นรายบุคคล

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยและเอกสารทั้งของไทยและต่างประเทศ ดังที่ได้เสนอมาข้างต้น พอที่จะสรุปได้ว่า ความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น เพศ ความยากง่ายของคำ ความสัมพันธ์กับทักษะต่าง ๆ การฝึกฝน โดยเฉพาะเทคนิควิธีสอนต่าง ๆ ของครูจะช่วยให้เด็กได้มากในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนสะกดคำ ซึ่งเป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งผู้วิจัยเฝ้าคว้าความรู้ที่ได้ศึกษาค้นคว้าเหล่านี้มาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือที่จะใช้ในการวิจัยต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย